

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Martinem Láníčkem v právní věci

žalobce: **H. S.**
státní příslušnost Turecká republika
zastoupený advokátkou Mgr. Martinou Šamlotovou
sídlem Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. října 2022 č. j. OAM-757/ZA-ZA11-D07-2022, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce je státním příslušníkem Turecka a dne 21. 9. 2022 podal v České republice žádost o udělení mezinárodní ochrany (coby nezletilý v součinnosti s ustanoveným opatrovníkem

Shodu s prvopisem potvrzuje

- Městským úřadem Rosice). Žalovaný rozhodnutím uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále též „napadené rozhodnutí“) rozhodl tak, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona číslo 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“), řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle § 25 písm. i) téhož zákona zastavuje a státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále též „nařízení Dublin III“), je Rakouská republika. Podle odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo stěžejním důvodem rozhodnutí zjištění, že žalobce podal dne 5. 4. 2022 žádost o udělení mezinárodní ochrany v Rakousku, které je tak podle článku 3 odst. 2 nařízení Dublin III. příslušné k rozhodnutí o jeho žádosti.

2. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce (prostřednictvím zástupkyně) dne 16. 11. 2022 včasnou žalobu, ve které navrhoval jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu projednání. V žalobě tvrdil, že v Rakousku o mezinárodní ochranu nežádal. Poukázal na to, že v době údajného podání žádosti o mezinárodní ochranu na území Rakouské republiky byl nezletilou osobou a v jeho případě nebyl dodržen článek 6 odst. 2 nařízení Dublin III, podle kterého členské státy zajistí, aby byla nezletilá osoba bez doprovodu během všech řízení podle tohoto nařízení zastupována svým zástupcem a aby jí byl tento zástupce nápomocen. Zástupce musí mít kvalifikaci a odborné znalosti, aby zajistil, že během řízení prováděných podle tohoto nařízení je zohledněn nejlepší zájem nezletilé osoby. Zástupce musí mít přístup k obsahu příslušných dokumentů žadatelova spisu, včetně zvláštního informačního letáku pro nezletilé osoby bez doprovodu. Žalobce poukázal na pohovor před žalovaným, ve kterém uvedl, že si není vědom toho, že by podal žádost o mezinárodní ochranu a že by se po zadržení policií u něj nenacházel zákonný zástupce. Žalobce si není vědom, že by měl v Rakouské republice ve smyslu článku 6 odst. 2 nařízení Dublin III zajištěno své zastoupení v jakémkoliv řízení o mezinárodní ochraně a aby mu byl tento zástupce nápomocen, kdy tento zástupce dbá, aby byl zohledněn nejlepší zájem nezletilé osoby. Podle žalobce nebylo v Rakouské republice postupováno ani v souladu s článkem 8 odst. 4 nařízení Dublin III. Žalobce již v době, kdy byl zadržen rakouskou policií, této sdělil, že jeho cílovou zemí je Česká republika, kde má rodinné známé, nikoliv Rakousko, kde nežije nikdo z jeho rodiny, ani rodinných přátel. Žalovaný měl jeho výsledkem zjistit veškeré okolnosti týkající podání žádosti o mezinárodní ochranu žalobcem, a zda byla dodržena jeho veškerá práva jakožto osoby v době podání žádosti o mezinárodní ochranu v Rakousku nezletilé. Za situace, kdy žalobce namítl, že si není vědom ničeho, že by podal žádost o mezinárodní ochranu v Rakouské republice, byl žalovaný povinen zjišťovat, že byla žalobci jakožto v té době nezletilé osoby zajištěna veškerá práva vyplývající z čl. 6 Nařízení a s článku 3 Úmluvy o ochraně práv dítěte. Stejně tak byl žalovaný povinen zjistit, jaké skutečnosti (za situace, že by žalobce skutečně žádost o mezinárodní ochranu na území Rakouské republiky podal) žalobce uváděl a jak se vyjadřoval ke své cílové zemi a možnému zázemí, zda by mu takovéto bylo poskytnuto v Rakousku či České republice. Podle žalobce došlo v Rakouské republice k porušení jeho práva vyplývajícího z článku 3 Úmluvy o ochraně práv dítěte a za situace, kdy, byť nevědomky podal žádost o mezinárodní ochranu, byla porušena jeho práva uvedená v článcích 6 odst. 2 a 8 odst. 2 a 4 nařízení Dublin III.

3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. V písemném vyjádření k žalobě označil žalobní námitky za liché a poukázal na pohovor žalobce, při kterém uvedl, že byl v Rakousku po svém zadržení převezen do zařízení pro nezletilé a podle žalovaného je zřejmé, že byly dodrženy zákonné požadavky ohledně jeho práv. Skutečnost, že žalobce cestoval do České republiky za známým z rodiny, nelze podle žalovaného považovat za relevantní a z žádného předpisu neplyne povinnost zkoumat, zda má lepší zázemí v České republice nebo v Rakousku.
4. Krajský soud v Ostravě přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), to podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. [žalovaný s tímto postupem souhlasil a žalobce na výzvu krajského soudu, doručenou jeho zástupkyní dne 15. 12. 2022 a obsahující doložku souhlasu ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. (věty druhé), v poskytnuté lhůtě 2 týdnů nereagoval].
5. Rozhodující skutkové okolnosti zjišťoval krajský soud ze správního spisu, když žádné jiné důkazní návrhy ani nebyly označeny. Podává se z něj, že žalobce se dne 14. 8. 2022 dostavil do Příjímacího střediska Zastávka a podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalobci byl z důvodu tehdejší nezletilosti ustanoven opatrovník (Městský úřad Rosice - orgán péče o dítě) a jeho zaměstnankyně žádost žalobce také podepsala. Dne 21. 9. 2022 (již po dosažení 18 let) poskytl žalobce k žádosti informace a uvedl, že je státním příslušníkem Turecké republiky, je Kurd a z Turecka vycestoval v březnu 2022 za pomoci převaděče (cestoval v kamionu). Přicestovali do jedné země, neví, zda to byla Česká republika nebo Rakousko, převaděči jej ubytovali v nějakém domě, kde strávil asi 4 měsíce, převaděči jim zakázali vycházet z domu, po 4 měsících jej opět nasadili do automobilu a přivezli do České republiky, přímo do Zastávky, kde požádal o mezinárodní ochranu. V Rakousku byl zadržen, neví, jestli je to považováno za žádost o azyl, on osobně o mezinárodní ochranu nežádal. K důvodům žádosti uvedl, že jde o krevní mstu v rodinném kruhu, byli již zabiti dva členové rodiny, ti kteří vraždí, jdou i po něm. Po dohodě s rodinou vycestoval ze země, aby jim utekl. Jiný důvod nemá. Při pohovoru, který proběhl u žalovaného téhož dne, žalobce popsal příjezd do Rakouska tak, že vystoupili z kamionu, převaděči jim dali souřadnice, a když šli po silnici, tak je zastavila policie. Jelikož byl nezletilý, tak jej odvedli do zařízení pro nezletilé, večer z tohoto zařízení odešel. Před dveřmi stálo auto převaděčů, do kterého nasedl, jel s převaděči do jednoho domu, kde další 4 měsíce bydlel. Žalobce dále uvedl, že chtěl cestovat do České republiky, před odjezdem si nějaké věci zjišťoval a Česká republika se mu zdála nejlepší v otázkách právních. V České republice má známého, na kterého by se mohl obrátit, v Rakousku nemá nikoho, tam by musel začínat od nuly. V Německu mají členy rodiny, se kterou mají krevní mstu. Ví, že je v Rakousku velký počet Turků a Kurdů, taková situace v České republice není. Obává se, že by jej v Rakousku mohli snáze najít členové rodiny, se kterou mají problémy a kteří žijí v Německu s tím, že se jedná o dvě německy mluvící země a myslí si, že k sobě mají blíže. Nevěděl, že ten proces, který se v Rakousku odehrál, znamenal žádost o azyl, nebyl u něj zákonný zástupce. Dne 30. 9. 2022 obdržel žalovaný sdělení rakouského federálního úřadu pro imigraci a azyl o souhlasu s převzetím ve smyslu článku 18 odst. 1 písm. b) nařízení Dublin III. Součástí spisové dokumentace je informace odboru azylové a migrační politiky (OAMP) žalovaného o rakouském azylovém systému. Žalobce měl možnost se dne 20. 10.

2022 seznámit s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Žalobce uvedl, že nic dalšího dokládat nebude a dodal, že nechce být vrácen do Rakouska, raději by setrval na území České republiky. Poté rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, jak shora uvedeno.

6. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného o zastavení azylového řízení s odůvodněním, že státem příslušným k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je podle příslušných ustanovení nařízení Dublin III. Rakouská republika.
7. Nosným bodem celé žaloby je tvrzení žalobce, že v době zadržení v Rakousku byl nezletilý, o azyl v Rakousku vědomě nežádal a v Rakousku nebyla dodržena jeho práva vyplývající především z článku 6 odst. 2 nařízení Dublin III.
8. Uvedený žalobní bod nepovažuje krajský soud za důvodný. Žalobce především neoznačil ke svým tvrzením žádné důkazy a jeho námitky zůstaly v rovině neověřených spekulací. Ani zásada „v pochybnostech ve prospěch žadatele“ neznamená, že by správní orgán nebo soudy byly povinny uvěřit každému tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu.
9. Evropský azylový systém je vystavěn na zásadě vzájemné důvěry a samotný Dublinský systém stojí na předpokladu, že se s žadatelem o mezinárodní ochranu bude zacházet v zásadě srovnatelně, ať podá žádost v jakémkoli členském státě. Jak navíc konstatoval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 22. 3. 2016 č. j. 9 Azs 27/2016 - 37, tak možnost vyvrácení domněnky nicméně neznamená, že jakékoli porušení základního práva určitým členským státem se automaticky dotýká povinnosti členských států dodržovat pravidla pro určení příslušnosti k posouzení žádosti a že do tohoto určitého státu nelze žadatele přemístit. Je tomu tak pouze tehdy, kdy je třeba vážně se obávat, že dochází k systematickým nedostatkům azylového řízení a podmínek příjmu žadatelů v příslušném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Tak tomu může být při závažných excesech, nárazových či naopak dlouhotrvajících nedostacích v azylovém systému či v případě, že s ohledem na konkrétní okolnosti hrozí riziko nelidského či ponižujícího zacházení již samotným přemístěním žadatele.
10. V přezkoumávané věci takové problémy na rakouské straně věrohodně osvědčeny nebyly. Žalobce ke svým tvrzením nic dalšího nedoložil a ani krajský soud rozhodně neshledává žádný rozumný důvod se domnívat, že by snad rakouské úřady žalobci žádost o udělení mezinárodní ochrany jakkoliv „vnutily“ nebo snad její podání dokonce předstírali. Krajskému soudu ani není z úřední činnosti známo, že by rakouský azylový systém vykazoval zásadní systémové nedostatky (ať již jako celek nebo např. ve vztahu k žádostem nezletilých cizinců) a obsah tvrzení žalobce uvedených v žádosti o udělení mezinárodní ochrany nebo při pohovoru nezakládal podle přesvědčení krajského soudu důvod pro to, aby se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobněji zabýval problematikou rakouského azylového systému. Azylovému příběhu žalobce o nedodržování ustanovení o zacházení s nezletilými žadateli o azyl ani neprosívá jeho samotné tvrzení, že byl v Rakousku umístěn do zařízení pro nezletilé, odkud ještě téhož dne večer odešel.
11. Pokud jde o námitku týkající se porušení článku 8 odst. 4 nařízení Dublin III (povinnost zkoumat nejlepší zájem nezletilé osoby bez doprovodu při určení členského státu příslušného k rozhodnutí o žádosti cizince o udělení mezinárodní ochrany), tak ta by

mohla být důvodná v případě, pokud by žalobce byl v době vydání napadeného rozhodnutí nezletilý. Žalobce však v době rozhodování žalovaného, což je podle § 75 odst. 1 s. ř. s. rozhodný okamžik, ke kterému správní soud napadené rozhodnutí přezkouvává, již byl zletilý, a článek 8 odst. 4 nařízení Dublin III. se na něj nevztahoval.

12. Krajský soud uzavírá, že žalobní námitky důvodné nejsou, a protože v napadeném rozhodnutí ani v postupu předcházejícím jeho vydání neshledal žádnou vadu s negativním vlivem na zákonnost napadeného rozhodnutí, ke které by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti, žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
13. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Ostrava 31. ledna 2023

JUDr. Martin Láníček
samosoudce